

Ur *Global Research*, 8 januari 2009.

Michel Chossudovsky

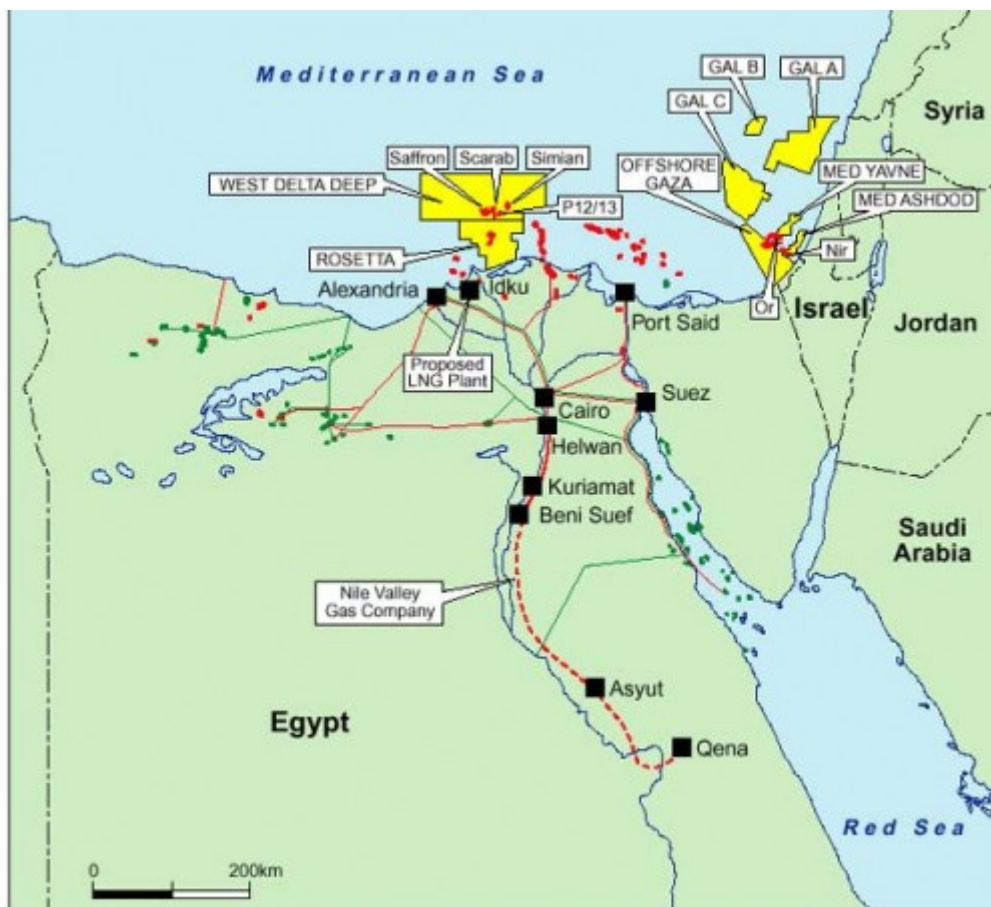
Kriget och naturgasen. Den israeliska invasionen och Gazas kustnära gasfält

De israeliska styrkornas invasion av Gazaremsan har en direkt koppling till kontrollen och ägandet av de strategiska gasfyndigheterna utanför dess kust.

Detta är ett erövringskrig. De fyndigheter som upptäcktes längs Gazas kust år 2000 är omfattande. British Gas (BG-gruppen) och dess partner, det Atenbaserade företaget Consolidated Contractors International Company (CCC) som ägs av de libanesiska familjerna Sabbagh och Koury, beviljades rätten till prospektering av olje- och gasfyndigheter i ett avtal som omfattade 25 år och som undertecknades av de palestinska myndigheterna i november 1999.

Rättigheterna till gasfyndigheterna ägs till 60 procent av British Gas, 30 procent av Consolidated Contractors och till 10 procent av the Investment Fund of the Palestinian Authority. (Haaretz, 21 oktober 2007) Överenskommelsen mellan dessa tre parter innefattar utvinning av gasfältet och byggandet av en gaspipeline. (*Middle-East Economic Digest*, 5 januari 2001)

British gas-tillstånd innefattar hela havsområdet utanför Gaza som gränsar till flera israeliska gasutvinningsanläggningar. Det bör framhållas att 60 procent av gasfyndigheterna längs den gaza-israeliska kusten tillhör Palestina. British Gas borrade två hål år 2000: Gaza Marine-1 Och Gaza-Marine-2. Fyndigheten uppskattas av British Gas i storleksordningen 1,4 biljoner kubikfot, med ett värde av uppskattningsvis fyra miljarder dollar. Detta är siffror som publicerats av British Gas. De Palestinska fyndigheterna kan vara mycket större.

Vem äger gasfälten?

Frågan om kontrollen av Gazas gasfält är central. Från juridisk ståndpunkt tillhör gasfyndigheterna Palestina. Yassir Arafats död, Hamas övertagande av regeringsmakten och den palestinska styrets kollaps har gjort det möjligt för Israel att upprätta en de facto-kontroll över gasfyndigheterna utanför kusten. British Gas har förhandlat med regeringen i Tel Aviv. Samtidigt har Hamasregeringen åsidosatts vad gäller rätten till att exploatera och utveckla gasfälten. Valet av Ariel Sharon till premiärminister 2001 var en avgörande vändpunkt. Palestinas kontroll över gasfälten ifrågasattes i Israels högsta domstol. Sharon hävdade o-tvetydigt att "Israel aldrig skulle köpa gas från Palestina" och antydde att Gazas gasfyndigheter tillhörde Israel. 2003 la Sharon in sitt veto mot ett första avtal som skulle tillåta British Gas att förse Israel med naturgas från Gaza-fyndigheterna. (*The Independent*, 19 augusti 2003)

Hamas valseger 2006 ledde till slutet för den palestinska överhögheten, som kom att inskränkas till Västbanken, och Mahmoud Abbas ställföreträdande styre där.

2006 var British Gas "nära att sluta ett avtal om att pumpa gasen till Egypten". (*Times*, 23 maj 2007). Enligt rapporter ingrep då Storbritanniens premiärminister Tony Blair till Israels förmån för att få avtalet med Egypten skrinlagt. Följande år godkände det israeliska parlamentet ett förslag från premiärminister Ehud Olmert "att köpa gas från de palestinska myndigheterna". Det föreslagna kontraktet omfattade fyra miljarder dollar med en vinst motsvarande två miljarder, av vilket en miljard skulle gå till palestinierna.

Tel Aviv hade dock ingen tanke på att dela vinsterna med Palestina. En israelisk förhandlingsgrupp skapades av den israeliska regeringen för att få till stånd ett avtal med BG-gruppen, och på så sätt kringgå både Hamasregeringen och de palestinska myndigheterna:

"Den israeliska försvarsmakten vill att Palestina ska betalas med varor och tjänster och insisterar på att inga pengar ska gå till den Hamas-kontrollerade regeringen."

Målet var i själva verket att upphäva kontraktet från 1999 mellan BG-gruppen och de palestinska myndigheterna under Yassir Arafat. I och med det föreslagna avtalet med British Gas 2007 skulle palestinsk gas från Gaza-fyndigheterna transporteras genom en pipeline under vattnet till Israels hamnstad Ashkelon, och därigenom överföra kontrollen över försäljningen av gasen till Israel. Avtalet blev inte av. Förhandlingarna bordlades:

”Chefen för Mossad, Meir Dagan, gick emot avtalet av säkerhetsmässiga skäl, då intäkterna skulle kunna finansiera terror”. (Gilad Erdan, ledamot av Knesset i ”Förslaget från vice premiärminister Ehud Olmert att köpa gas från palestinierna då betalningarna kommer att tjäna Hamas, 1 mars 2006, citerat i generallöjtnant Moshe Yaalons, ”Does the Perspective Purchase of British Gas from Gaza’s Coastal Waters Threaten Israel’s National Security?”, *Jerusalem Center for Public Affairs*, oktober 2007)

Israels avsikt var att förhindra möjligheten att royalties betalades till palestinierna. I december 2007 drog sig BG-gruppen ur förhandlingarna med Israel och i januari 2008 stängde de sitt kontor i Israel. (BGs hemsida)

Invasionsplanen på ritbordet

Enligt israeliska militärkällor började invasionen av Gazaremsan, under namnet ”Operation Cast Lead”, att planeras i juni 2008:

”Källor inom försvarsmakten hävdar att försvarsminister Ehud Barak instruerade den israeliska krigsmakten att förbereda operationen för över sex månaders sedan (i juni eller innan juni) vid samma tid som Israel började förhandla om ett eldupphöravtal med Hamas.” (Barak Ravid, ”Operation ’Cast Lead’: Israeliska flygangrepp efter månader av planering”, *Haaretz*, 27 december, 2008)

Just denna månad kontaktade Israel British Gas, med avsikt att återuppta avgörande förhandlingar angående köp av naturgas från Gaza:

”Både Yarom Ariav, generaldirektör inom finansdepartementet och Hezi Kugler, generaldirektör inom departementet för inhemsk infrastruktur, informerade British Gas om Israels önskan att återuppta förhandlingarna. Källorna tillägger att BG ännu inte officiellt har svarat på Israels förfrågan, men att chefer från bolaget förmodligen kommer till Israel om några veckor för samtal med regeringstjänstemän. (*Global Online-Israel’s Business Arena*, 23 juni 2008)

Beslutet att snabba på förhandlingarna med British Gas (BG-gruppen) sammanföll, tidsmässigt med planeringen av invasionen av Gaza som initierades i juni. Det verkar som om Israel var angeläget att uppnå en överenskommelse med BG-gruppen innan invasionen, som redan var i ett framskridet planeringsstadium. Vidare drevs dessa förhandlingar med British Gas av Olmertregeringen i vetskap om att en invasion fanns på ritbordet. Med all säkerhet så övervägdes en ny politisk-territoriell ordning för Gazaremsan för tiden efter kriget av den israeliska regeringen. Faktum är att förhandlingar mellan British Gas och israeliska regeringsrepresentanter pågick i oktober 2008, 2-3 månader innan bombningarna inleddes den 27 december.

I november 2008 beordrade finansdepartementet och departementet för inhemsk infrastruktur Israel Electric Corporation (IEC) att uppta förhandlingar med British Gas, med syfte att köpa naturgas från BGs koncession utanför Gazas kust. (*Globes*, 13 november, 2008)

”Finansministeriets generaldirektör Yarom Ariav och Hezi Kugler från ministeriet för inhemsk infrastruktur skrev till IEC-direktören Amos Lasker och informerade honom om regeringens beslut att låta förhandlingarna fortsätta, i linje med rambeslut som tagits tidigare under året. Styrelsen för IEC, med Moti Friedman i spetsen, godtog principerna för rambeslutet för några veckor sedan. Samtalen med BG-gruppen ska påbörjas efter det att styrelsen godkänner anbudsbefrielse.” (*Globes* 13 november, 2008)

Gaza och transnationell energipolitik

Den militära ockupationen har som mål att överföra kontrollen av gasfälten till Israel i strid med internationell rätt. Vad kan vi förvänta oss i ockupationens kölvatten? Vilka är Israels syften när det gäller Palestinas naturgasfyndigheter? En ny territoriell ordning med

utplacandet av israeliska och/eller "fredsbevarande" styrkor? Militarisering av Gazas hela kustlinje, vilken är av strategisk betydelse för Israel? Eller regelrätt konfiskation av de palestinska gasfälten och ett ensidigt proklamerad israeliskt övertagande av Gazas havsområden?

Om detta skulle hända skulle Gazas gasfält integreras med Israels kustnära anläggningar som finns i närheten av Gazas. Dessa olika anläggningar är också kopplade till Israels energiförsörjningskorridor, som sträcker sig från hamnen i Eilat, där det finns en oljepipeline-terminal, från Röda havet till hamnstaden-pipelinetterminalen i Ashkelon, och norrut mot Haifa, och till slut en koppling till en föreslagen israelisk-turkisk pipeline från hamnen i Ceyhan i Turkiet. Ceyhan är terminalen för den transkaspiska Baku-Tbilisi-Ceyhan-pipelinen. "Det man har i sikte är att koppla ihop BTC-pipelinen med den transisraeliska Eilat-Ashkelon-pipelinen, också känd som Israels Tipline." (Se Michel "Chossudovsky, The War on Lebanon and the Battle for Oil", *Global Research*, 23 juli, 2006)

Översättning: *Bengt Isaksson*